

høie Thing, at det efter en nærmere Overveielse af denne Sag og efter de stærke Grunde, som ere blevene anførte for denne Bevilling, skulde vedblive at negte den. Vi maa jo dog erindre, at dette Forslag om de 400,000 Rbd. til et Pandserfjæbs Bygning var et Forslag, der først kom under Forhandling, som den ærede Minister har sagt, i den 11te Time. Det var et Forslag, som ikke før ved 3die Behandling af Finantsloven havde været overveiet, og det var et Forslag, som fremkom i et Dieblis, hvor en stor Del af det andet Thing troede sig at være langt stærkere, end det senere viste sig, at det var. Jeg antager, at Sagen vilde stille sig noget anderledes, naar Sagen under de nu noget forandrede Forhold kom ind i det andet Thing. Jeg har ingenlunde Mistillid til, at Afgjørelsen i saa Henseende kunde forandres, og, dersom det forholder sig saaledes, som det er sagt, at en Opjættelse af dette Pandserfjæbs Bygning vilde være det Samme som at opgive Pandserfjæbs Bygning for Fremtiden, synes det mig næsten at være en ligefrem Pligt for Regjeringen ved ethvert konstitutionelt Middel at søge at bringe denne Bevilling tilveie. Det forekommer mig at være en lidet tiltalende Illustration til den mylig af Landstinget indgivne Adresse om Statsmagternes Ligeberettigelse og Ligestilling, naar en enkelt Del af Statsmagten ved et Votum kan paa een Gang kuldkaste Livet i en hel Institution, hvis Væretægt er betroet Regjering. Jeg skal gjerne følge den ærede Regjering, og det være langt fra mig at ville berede den ærede Regjering den allermindeste Vanskelighed. Jeg kan vel fortaale, at den ærede Regjering i Almindelighed og den ærede Marineminister i Serdeleshed kan hos sig selv finde Grunde til at stille sig til denne vigtige Sag, saaledes som nu er udtalt, men det har virkelig smertet mig dybt, at denne for Flaadens Fremtid saa vigtige Bevillingsforslag skal blive staaende paa det samme Punkt, hvor den nu staar i dette Dieblis.

Jouquières: Den ærede sidste Taler fremkom med en Bemærkning, som jeg finder mig foranlediget til at modsigge. Det er en Gjenganger fra tidligere Tid, den Mening nemlig, at Flaaden er Danmarks Hovedvaaben. Jeg finder det præfæstøft at disputere om dette Spørgsmaal, men naar det er fremsat, vil jeg dog fremhæve som min Mening, at det ikke er Ufsældet, men at Hæren er Danmarks Hovedvaaben, og jeg tror, at jeg, til Trods for, at jeg tilhører Hæren, tør sige dette, da jeg har en overordentlig levende Interesse for Marinen.

Jessen: Dertil vil jeg blot svare, at jeg ikke paa nogen mulig Maade skal underkjenne Hærens Betydning, og jeg tror heller ikke, at jeg brugte det Udtryk, at Flaaden var vigtigere end Hæren (Stemmer: Jo!). Ja, brugte jeg dette

Udtryk, vil jeg ogsaa forsvare det, fordi det dog er min virkelige Mening; men det har ikke paa nogen Maade været min Tanke derved at ville kaste nogen Skygge paa Hærens Betydning som saadan. Men jeg vedgaar gjerne den Uanskuelse, at det, naar vore to Vaaben nævnes, bør hedde „Flaade og Hær“ og ikke „Hær og Flaade“. Derom vil jeg henvise det ærede Medlem til et bestjendt Skrift, som jeg med megen Fornøielse har læst, og det har baade min Følelse og min Fornuft sagt mig, længe forinden dette Skrift udkom, at, kan Flaaden ikke beskytte os mod Landgang, kan Hæren sandelig ikke beskytte os, naar Tjenden er kommen i Land.

Jouquières: Jeg vil blot sige, at det er ganske rimeligt, at den ærede Taler bliver ved sin Mening. Jeg holder ogsaa paa min Mening, og dermed skal jeg standse Diskussionen for mit Vedkommende.

Madvig: Den sidste Strid kan jo vel nu betragtes som udfægtet; men, naar det ærede Medlem for 10de Kredts (Sessen) sagde, at han ved at udtale sig, som han gjorde, støttede sig baade til sin Følelse og sin Fornuft, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at han mere har raadspurgt en Følelse, som han og jeg og mange Andre have arvet, end han har ladet sig overbevise af sin Fornuft. Der er intet Land, der har intet Land været, og vil intet Land komme, der kan erklære, at Sømagten er det væsentligste og fornemmeligste Væsen, naar det ikke er i Stand til at frembringe et Søværn, der ubetinget kan seire og holde Tjenden borte fra sine Kyster. Ja, i England kan man sige, at Flaaden er det første Vaaben, fordi England har kunnet slabe en Flaade, der kunde holde enhver fremmed Hær borte fra Landets Kyster, men al Historie har lært, at selv med den stærkeste Flaade og selv i et Land, der indskrænker sig til en enkelt befæstet By paa en Ø, er, naar Flaaden er overvundet, Forsvaret af den Plet af Landet, hvor Fæstningen er bygget, det sidste og endelige Forsvar. Det har aldrig været anderledes og vil aldrig blive anderledes, og vi, som ere vogede op med Følelsen for det paa Søen væiende Dambrog, og som til en Tid næsten havde glemt Følelsen for eller i det Ringeste Fortaaelsen af Betydningen af det Dambrog, der vaier tillands, skulle tilfaldt komme til at udtale Erkjendelsen af, at det egentlige, det sidste Hovedforsvar er Forsvaret for Landet, paa Landet og i Landet, og at Alt, hvad der foregaar uden for Landet, er sekundært, det være saa vigtigt det være vil. Jeg tillægger Marinen en overordentlig Vigtighed, og jeg vil derfor ogsaa tale et Par Ord om den Sag, der er bragt paa Bane, idet jeg dog vil sætte den lidt i Forbindelse med mere almindelige Betragtninger. — Vi begynde første Behandling af Finantsloven her i Landstinget sædvanlig med en